

BOLETIN OFICIAL

DEL

OBISPADO DE OSMA

SE PUBLICA EN DIAS INDETERMINADOS, EN MEDIO, UNO O MAS PLIEGOS

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII.

ALLOCUTIO

HABITA IN CONSISTORIO

DIE XI FEBRUARII AN. MDCCCLXXXIX

VENERABILES FRATRES.

Nostis errorem sane maximum, per quem multorum animos, libertatis adipiscendæ specie deceptos, sensim a Iesu Christo Ecclesiaque secedere nostra videt ætas. Scilicet pravarum doctrinarum fructus temporibus moribusque maturati adolescent: iamque vitium est parvis magnisque civitatibus fere commune, exuere formam christianam, constituere disciplinam civilem, totamque administrare rem publicam, religione posthabita.—Tali animorum habitu Nos quidem affecti cura ac sollicitudine summa, cogitare de remedio numquam intermisimus: vosque ipsi, venerabiles Fratres, testes estis, operæ Nos diligentiaque in eo plurimum ponere, ut appareat, quo sit tandem miserrimus iste a Deo discessus evasurus, et ut quotquot ad alia aberraverint, referant sese ad liberatorem suum, Unigenitum Dei, in cuius fide patrociniisque conquiescere perpetuo ac fidenter debuissent. His de causis semper studuimus cum exterarum gentium imperiis eas, quas moris est, vel confirmare necessitudines, vel coniungere. Restituere in præsentia conamur cum potentissimo Russiæ imperio: neque diffidimus id, quod est in optatis, ex sententia successurum. Qua in re cogitationes curasque Nostras singulari studio ac pari benevolentia contulimus in rei catholicæ apud Polo-

nos statum: quodque ad ordinandam earum Diœcesium administrationem magnopere pertinebat, aliquot iam iam episcopi designati sunt. Eos ipsos renuntiare hodierna die in hoc amplissimo consessu vestro magnopere libuisset, nisi plus aliquanto temporis tota negotii perfectio desideraret.

Omnino idem iter, quamquam inimicorum opera non raro impeditum, sed tamen idem iter, quantum est in Nobis, perseveranti voluntate tenebimus. Atque in hoc proposito ea Nos cogitatio confirmat, unum esse perfugium animorum, unam spem sempiternæ salutis eamque certissimam, Ecclesiam catholicam: proptereaque, in hac plena dimicationum vita mortali, Nostrium est omnes homines ad Ecclesiæ sinum, tamquam ex aspero mari ad portum, vocare, maximeque ad confidendum caritati eius impellere: confuentes enim ad sese semper est materno acceptura complexu, adhibendoque Evangelii lumine sanatura.—Præterea in hanc, quæ degitur, ætatem tam ancipites incubuere casus, ut fessis communibus rebus omni ope et contentione subvenire necesse sit. Urgent enim undique, quod vel his ipsis postremis diebus in Urbe vidimus, urgent populares cupiditates inflammatae ac furentes; et crescenter rerum malarum audacia, in ipsa civilis societatis fundamenta impetum conantur facere. Silente religionis voce, sublatoque divinarum metu legum, quæ ipsos animi motus in officio continere iuvent, quænam vis esset in civitatibus reliqua satis efficax ad propellenda pericula? In hoc igitur, quod datur opera revocandis illuc hominibus, ubi præcepta virtutum ac principia conservandi ordinis incorrupta vigent, verissimo afficitur beneficio respublica, egregieque de salute communi meretur.

Sed est et aliud considerandum, quod opportunitatem habet singularem. Nimirum si contigit unquam alias, ut pacatae res concordii populorum voto expeterentur, certe expetuntur maxime hoc tempore, cum in ore est omnium pax, tranquillitas, otium. Testantur summi principes, et quotquot per Europam res publicas gerunt, hoc se velle conarique unice, pacis beneficia tueri: idque valde assentientibus cunctis civitatum ordinibus, quia revera quotidie magis apparet bellorum populare fastidium. Honestissimum fastidium, si quod aliud: nam certare armis potest esse quandoque necessarium, numquam tamen vacat magna mole calamitatum. Quanto autem calamitosius hodie futurum in tanta copiarum magnitudine, tam longe provecta rei militaris scientia, tam multiplici ad internecionem instrumento? Quæ quoties cogitamus, magis ac magis caritate accendimur gentium christianarum, earumque causa non possumus non suspensio animo impendentes formidines pertimescere. Nihil est igitur tanti, quanti ab Europa periculum belli prohiberi: ita quidem ut, quidquid in hanc causam confertur operæ, in salutem publicam conferri iudicandum sit.—Verumtamen ad fiduciam rerum tranquillarum, parum est cupere, neque satis inest in mera voluntate præsidii. Similique modo ingentes copiae et vis infinita bellici apparatus hostilem impetum continere, ne erumpat, aliquandiu possunt, quietem parere securam et stabilem non possunt. Immo vero districta minaciter arma ad alendas sunt, quam ad tollendas simultates ac suspiciones aptiora: percellunt animos sollicita expectatione rerum futurarum, atque illud nominatim pariunt incommodi, ut in cervicibus populorum imponantur onera, incertum sæpe utrum tolerabiliora bello.—Itaque quærenda paci fundamenta sunt et firmiora et coniunctiora naturæ: propterea quod ius suum vi armisque defendere concessum est non repugnante natura: sed illud natura non patitur, vim esse iuris efficientem causam. Quoniam pax tranquillitate

ordinis continetur, consequens est ut quemadmodum privatorum, ita et imperiorum concordia in iustitia maxime et caritate nitatur. Violare neminem, alieni iuris vereri sanctitatem, colere fidem benevolentiamque mutuam, perspicuum est vincula concordiae esse firmissima atque immutabilia, quorum adeo pollet virtus, ut vel semina inimiciarum atque æmulationis nulla esse patiatur. Iamvero utriusque virtutis parentem et custodem Deus esse iussit Ecclesiam suam: quæ idcirco nihil habuit, neque est habitura sanctius, quam conservare iustitiæ caritatisque leges, propagare, tueri. Hoc proposito terras omnes Ecclesia peragravit: dubiumque est nemini, quin barbaras gentes, iniecto amore iustitiæ mitigatas, ab immanitate studiorum bellicorum ad pacis artes humanitatemque traduxerit. Tenuis, potentes, qui parent qui imperant, æque omnes iubet servare iustitiam, nec quicquam pro iniuria contendere. Ipsa est, quæ populos universos, quantumvis vel locis dissitos, vel genere differentes, necessitudine et caritate fraterna coniunxit. Ac probe memor legum atque exemplorum divini auctoris sui, qui *rex pacificus* appellari voluit, cuius ipsum natalem cælestia pacis præconia nunciavere, quiescere vult homines in pulcritudine pacis, ac multa prece studet contendere a Deo, ut belli discrimina a capite fortunisque populorum defendat. Quamdiu autem et opus fuit et per tempora licuit, nulla in re libentius, interposita auctoritate sua, laboravit, quam in reconcilianda concordia, regnisque pacandis.

His rationibus caussisque maximis et sanctissimis in omni consilio Nostro movemur, venerabiles fratres, hisque paremus. Quoscumque tempora casus invexerint, qualiacumque hominum vel iudicia futura sint vel acta, ad eandem normam dirigetur omnis actio Nostra: ab hac via certum est non discedere. Ad extremum, de incolumitate pacis si mereri alia ratione non licuerit, certe perseverabimus ad Eum, nemine prohibente, confugere, qui potest voluntates hominum, unde vult, torquere, quo vult, inflectere: enixeque precabimur ut depulso omni bellorum metu, ac debito rerum ordine benignitate sua restituto, veris eisdemque stabilibus firmamentis Europa quiescat.

Ceterum, venerabiles fratres, priusquam veniamus ad novas Episcoporum cooptationes, adlecturi in perhonorificum Ordinem vestrum sumus tres viros, quorum non ignota vobis ornamenta animi: nimirum IOSEPHUM BENEDICTUM DUSMET ex Ordine Benedictinorum Cassinensium, Archiepiscopum Cataniensem, dignis Episcopo virtutibus, maximeque prudentia et caritate spectatum: IOSEPHUM D'ANNIBALE Episcopum Tit. Charystiensem, S. R. et U. Inquisitionis Assessorem, probitate, modestia, doctrinæ copia clarum: ALOISIUM MACCHI Domus Nostræ Pontificalis Præpositum, morum integritate probatum, variisque muneribus atque honoribus nitide functum.

Quid vobis videtur?

Itaque auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, creamus et publicamus S. R. E. Cardinales ex Ordine Presbyterorum

IOSEPHUM BENEDICTUM DUSMET

IOSEPHUM D'ANNIBALE:

Ex ordine Diaconorum

ALOISIUM MACCHI.

Cum dispensationibus, derogationibus, et clausulis necessariis et opportunis. In Nomine Patris ☩ et Filii ☩ et Spiritus ☩ Sancti. Amen.

OBISPADO DE OSMA.

En el número 12 del BOLETIN se mandó enviar á Nuestra Secretaría, del modo que allí se expresa, las cuentas correspondientes desde la última visita; pero ha de entenderse que se trata solo de la practicada en el último año. Así pues, solo serán enviadas las cuentas de las parroquias visitadas en el mismo; y si hubiese libros que tengan aun muchas hojas en blanco, se extenderán en ellos, como siempre, dichas cuentas, y no serán enviadas estas.

Burgo de Osma 3 de Marzo de 1889.

Pedro Maria, Obispo de Osma.

DONATIVOS PARA SOCORRER LAS NECESIDADES DEL ROMANO PONTIFICE,

ó SEA

DINERO DE SAN PEDRO.

	<u>Reales.</u>	<u>Cs.</u>
<i>Suma anterior.</i>	64.595	90
Ilmo. y Rvmo. Sr. Obispo 500 reales.—D. Patricio Hervás 100.—Aquilino Gonzalez 100.—Galo Cámara 120.—Servando San Martin 20.—Guillermo Gonzalo 20.—Enrique Hernando 16.—Juan de Dios Corchon 20.—Matias Fernandez 40.—Regino Ortega 100.—Remigio Sanz por Octubre, Noviembre y Diciembre de 1888, 60.—Higinio Arroyo por id. 15.—Casto Martin por id. 12.—El Colegio de la Inmaculada Concepcion de Aranda de Duero 18.—Francisco San Martin 12.—María Aguado 1.		
<i>Suma y sigue.</i>	65.749	90

ANUNCIO.

MARIA VIRGO

seu

De Vita Beatea Maria Virginis

Libri quinquaginta

Auctore

Petro Colomer et Maestres, Episcopo Vicensi.

El precio de esta obra, en un tomo en 8.º, en versos latinos, es el de 14 reales en toda España, y se vende en Vich, Secretaría de Cámara de la Diócesis; Madrid, Librería de Olamendi, Paz, 6, y en Barcelona, Librería é hijos de Subirana, Puerta Ferrisa, 16, y de la Inmaculada Concepcion, Buensuceso, 13.